

Helbredelsesberetning (Brev til Bruno Gröning)

Ernst Braun, Augsburg, 14.4.1953

Helbredelsesberetning (Brev til Bruno Gröning)

Ernst Braun, Augsburg, 14.4.1953

Ernst Braun, Augsburg 10, Haspingerstr. 4
Augsburg, den 14. april 1953

Kære hr. Gröning!

Tirsdag den 31. marts 1953, kom jeg til Dem med fast tillid, og håbet om at De ville hjælpe mig. De var efter min faste overbevisning den eneste, der var i stand til at befri mig fra min sygdom.

Jeg er endnu ikke helt 24 år gammel, og var allerede behæftet med en alvorlig nyrelidelse. I 1947 fik jeg for første gang smerter. Formodentlig skyldes udbruddet et styrt ved skiløb. Jeg måtte derefter flere uger på sygehus, og blev udskrevet med den besked, at min højre nyre var "død". Ved senere undersøgelser har det vist sig, at min nyre dog alligevel arbejdede en smule. Efter at der var pause med smerterne til 1951-1952, brød de i vinteren 1952 voldsomt igennem igen. Fra januar 1953 til marts havde jeg f.eks. nyresmerter i 21 dage. Jeg kunne derfor regne med, at jeg måtte ligge i sengen et par dage hver uge. Bortset fra de ofte rasende smerter, var denne lidelse en alvorlig hæmsko for mig i min faglige karriere. Sidste sommer afsluttede jeg mit studium i München. Straks fik jeg en stilling i en bedrift. På grund af min sygdom var jeg så tit fraværende, at jeg måtte sige til mig selv, at det ikke kunne fortsætte ret længe på den måde.

I mellemtiden undlod jeg ikke at gå fra den ene læge til den anden. Jeg var i Augsburg, München og Ulm. Men overalt det samme resultat. Ingen kunne hjælpe mig. Endog midler til smertelindring var ofte uden resultat. Fra lægelig side sagde man til sidst til mig, at jeg kun ville få fred, hvis jeg lod nyren fjerne. Andre hævdede dog, at de omliggende organer allerede var så medinddraget, at en fjernelse af nyren ved en operation ikke kunne garantere, at smerterne forsvandt.

Heldigvis har jeg en meget forstående chef. Men udenfor arbejdet var jeg meget nedslået og ked af det. Jeg var jo endnu så ung, og hvordan var mine udsigter? Et årelangt studium under store afsavn havde jo næsten været nytteløst. Og altid at måtte leve i angst for, at smerterne hvert øjeblik kunne komme igen, for de forsvandt jo aldrig.

Jeg har ændret min påklædning og min mad. Jeg gjorde det gerne for mit helbreds skyld. Men alt var omsonst. Når smerterne forsvandt et par dage, kom de lige så sikkert igen, uafhængig af indflydelser jeg kendte til, selv om jeg gjorde alt for at undgå nye anfald.

Ofte vidste jeg ikke, hvordan det skulle kunne fortsætte.

Helbredelsesberetning (Brev til Bruno Gröning)

Ernst Braun, Augsburg, 14.4.1953

Jeg er forlovet. Min forlovede var i den lange tid med min sygdom lige så god som tidligere, da jeg var rask. Hun har også hele tiden givet mig nyt håb. Og jeg satte hele mit håb til Dem. Pludselig sagde jeg, nu er der kun én, der kan hjælpe mig, hr. Gröning. Hvorfor jeg ikke tidligere er gået til Dem, ved jeg ikke. Men måske skulle det være sådan.

Jeg har dagligt bedt til Gud, hvad enten jeg havde smerter eller ej. Jeg takkede ham, når jeg nogle dage var "vel tilpas". Jeg bad om lindring, når jeg lå til sengs med smerter. Der gik ikke en dag, hvor jeg ikke bad for min sundhed. Og så kom pludselig beslutningen: Kun hr. Gröning kan hjælpe mig. Jeg var overbevist om, at De kunne helbrede mig, også i mit tilfælde, hvor det drejer sig om en rent organisk lidelse, for hr. Hösel, overlæge på den urologiske klinik i Ulm, sagde, at jeg havde en sæknyre [pga. hindret afløb, o.a.].

Jeg havde allerede meldt mig til kørslen til Dem, da jeg igen fik voldsomme smerter. I disse timer beskæftigede jeg mig helt med Dem, læste Deres bog, og bad i tankerne om Deres hjælp. Anfaldet blev meget voldsomt, og fulgt af stadige opkastninger, så min mor måtte hente lægen. Et smertestillende middel var det eneste, jeg fik. Denne gang varede det fra 23. til 28 marts. Når jeg i dag tænker over det, så tror jeg, at det var reguleringssmerter. Nu var jeg jo fuld af tillid. Jeg var overbevist om, at min herre Kristus ville føre mig på den rigtige vej, til Dem, hr. Gröning.

I Deres lille hæfte har jeg læst, at man intet skal sige til tvivlerne før helbredelsen, da det kan forstyrre den. Det har jeg ikke gjort. Alle på mit kontor fortalte jeg om det, også min chef, husets prokurist. Han, ligesom også de fleste andre medarbejdere, troede og håbede med mig. Min forlovede var lige så fast overbevist om, at De ville helbrede mig, som mine forældre og jeg. Tvivlerne, og det er heldigvis kun få, var mig ligegyldige dengang, ligesom i dag.

Og at jeg havde ret, det fik jeg at vide den 31. marts, dagen, hvor jeg kom til Dem. Hvad jeg mærkede, behøver jeg jo ikke at fortælle Dem igen. Fra da af var jeg overbevist om, at det nu går fremad igen. Jeg er rask igen. Glad om hjertet rejste jeg hjem igen. Og det De sagde til mig ved afskeden, vil jeg aldrig glemme: "De har brugt rigtig meget; men De har også taget alt det til Dem, som jeg har givet Dem." Min tillid var fuldkommen fæstnet.

Denne kunne heller ikke på nogen måde rystes, da jeg den 9. 3. vågnede op med nogle nyresmerter. Jeg optog hjælpen, og det til at lægge på, som jeg havde fået fra fru Drexel, og snart var smerterne fuldkommen forsvundet. Der var kun fortsat en opkastning. Det tog jeg gerne med i købet, da jeg tilmed tror, at det var reguleringer.

Fra den 31. 3. går det bedre fra dag til dag. Jeg får appetit igen, er livsglad igen, kan igen være glad. Hver dag takker jeg Gud for, at jeg igen måtte blive rask. Og hver dag tænker jeg på, at det var Dem, der hjalp mig, hr. Gröning. Jeg takker Dem igen i dag af hele mit hjerte for, at De har hjulpet mig. Jeg ved, hvor meget jeg har at takke Dem for. Hele mit liv må igen tage et andet forløb.

Helbredelsesberetning (Brev til Bruno Gröning)

Ernst Braun, Augsburg, 14.4.1953

Jeg har altid sat mig for at ville være et rigtig anstændigt og godt menneske. Gennem Deres helbredelse føler jeg mig mere end nogensinde forpligtet til det. Hver dag takker jeg for, at jeg måtte være rask igen. Nat efter nat optager jeg hjælpen, og sover ind med den. Dermed vil jeg lade alt trænge rigtig dybt ind i mig.

Jeg beder Dem, hr. Gröning, om endnu engang at tænke på mig.

Og jeg beder Dem om også at hjælpe min forlovede og min mor. Så fast, som de var overbevist om, at jeg ville blive hjulpet, tror jeg også på, at de vil blive hjulpet. Hr. Gröning, jeg beder Dem om at hjælpe dem, jeg tror bestemt på det. Selv om det måske ikke er nødvendigt, vil jeg dog nævne Dem deres navne: Min mor: Sophie Braun, Augsburg; min forlovede: Elfriede Hehr, Augsburg.

For den hjælp, De bragte mig, og som De også vil lade min mor og min forlovede få del i, takker jeg Dem endnu engang af hele mit hjerte. Måske kan jeg på en eller anden måde engang gøre Dem en tjeneste. Lad mig det i så fald vide. Først og fremmest tror jeg, at jeg bedst kan bevise Dem min tak ved at jeg lever efter Guds ord, og især tager Deres ord til mig, som De sagde om godt og ondt.

De kan til enhver tid bruge indholdet i mit brev, eller uddrag deraf, med fuld nævnelse af mit navn og adresse. Efter nogen tid vil jeg gerne meddele Dem, hvordan det er gået mig. Uanset dette vil jeg gerne, så snart det lykkes mig, komme til Dem igen.

Hvordan jeg vil takke Dem, har jeg allerede meddelt Dem. Jeg ved, at genopnåelsen af min sundhed ikke bør betales med penge. De vedlagte 20 Mark skal heller ikke i den forstand være en betaling for Deres hjælp, da jeg er helt klar over, at den slags ikke kan betales. Men jeg tror, at de er bedst anbragt hos Dem selv, da så mange kan blive hjulpet gennem Dem.

Afsluttende håber jeg, at De nu endelig vil få den officielle tilladelse.

Med løftet om, at jeg altid vil være Dem taknemmelig for Deres hjælp, og leve og være tilsvarende, takker jeg Dem endnu engang af hele mit hjerte.

I dyb taknemmelighed.

Deres

Ernst Braun.

Kilde:

Arkiv Bruno Gröning Stiftelsen